

LIBRIS
ROBERT HOLDSTOCK

LAVONDYSS

AL DOILEA ROMAN DIN SERIA MITAGO

FANTASY MASTERS | PALADIN

ROBERT HOLDSTOCK

LAVONDYSS

O CĂLĂTORIE SPRE UN LOC NECUNOSCUT

Traducere din limba engleză și note
de Mircea Pricăjan

PALADIN

Cuprins

Partea I *Vechiul loc interzis*

Masca Albă.....	11
Movile.....	16
Aleasa Băiatului Beteag	35
Culoarul de trecere: Ținutul Păsării-Spirit	102
Umbra pădurii.....	131
Pădurea de oase.....	154
Geistzonele.....	184

Partea a II-a *Tărâmul neștiut*

Casa mortuară.....	253
Zborul impetuos al păsărilor.....	299
Toate lucrurile nevisate	329
Prima Pădure.....	371
Duhul Copacului.....	449
Coda	465

Masca Albă

Partea I

Vechiul loc interzis

*Arde un foc în Ținutul Păsării-Spirit.
Oasele mi se mistuie. Într-acolo voi pleca.*

Incantație șamanică, aprox. 10.000 î.H.

Masca Albă

[GABERLUNGI]

Peste Dealul Gorganelor, luna arunca o lumină puternică asupra câmpiilor acoperite de zăpadă și făcea peisajul hibernal să pară că strălucește palid. Deși era un loc lipsit de viață și de trăsături recognoscibile, formele câmpiilor erau clare, delimitate de umbrele întunecate ale stejarilor care le mărgineau. În depărtare, dinspre acea umbră care înconjură pajiștea numită Buturugi, silueta fantomatică începu să se miște iar, urmând o potecă tainică peste câmpuri, apoi cotind la stânga, la adăpostul copacilor. Rămase acolo, abia vizibilă pentru bătrânul care o urmărea de la Ferma Stretley; îl urmărea la rândul ei. Purta o mantie închisă la culoare, și își ținea gluga trasă peste față. Începu iarăși să meargă, apropiindu-se de casă, lăsând pădurea întunecată în spate. Mergea gârbovită, încercând poate să se apere de gerul din preajma Crăciunului. În urma ei, în zăpada abia așternută, rămânea un făgaș adânc.

Stând la poarta fermei, așteptând momentul despre care acum știa că va veni sigur, Owen Keeton își auzi nepoata plângând. Se întoarse spre fațada întunecată a casei și ascultă. Suspinele se stinseră imediat; un vis, poate. Apoi copila tăcu.

Keeton străbătu grădina înapoi pe unde venise, intră în casa încălzită și tropăi ca să-și scuture zăpada de pe ghețe. Intră în salon, scormoni lemnele din foc cu vătraiul de fier până când flăcările crescură la loc, după care se duse la

fereastră și aruncă o privire spre drumul principal care ducea la Shadoxhurst, cel mai apropiat sat. Undeva, foarte departe, se auzea încet un zvon de colinde. Când se uită în treacăt la ceasul de deasupra vetrei își dădu seama că ziua de Crăciun începuse deja de zece minute.

Răsfoi cartea de legende și eresuri care stătea deschisă pe masă. Scrisul era foarte citet, paginile groase și hârtia de calitate; ilustrațiile, complet color, erau desăvârșite. Iubea cartea aceea și voia să i-o dea nepoatei sale în dar. Imaginile cu cavaleri și eroi îl inspirau; numele și locurile de sorginte galeză îi trezeau nostalgia pentru locurile și vocile pierdute ale tinereții sale petrecute în munții din Țara Galilor. Poveștile pline de eroism îi umpluseră mintea cu larma bătăliei, cu strigăte de luptă, cu foșnetul copacilor și trilul păsărilor din luminișurile pădurilor bântuite.

Acum mai era ceva în carte, ceva scris în spațiile albe din jurul tipăriturii: o scrisoare. Scrisoarea lui către copilă.

Dădu paginile la începutul acelei scrisori, acolo unde începea capitoul dedicat lui Arthur, regele britanilor. Citi cuvintele grăbit:

Draga mea Tallis,

Sunt un om bătrân care-ți scrie într-o noapte friguroasă de decembrie. Mă întreb dacă îți va plăcea zăpada la fel de mult cum îmi place mie. Și dacă regreti, la fel de mult ca mine, felul în care te poate ține prizonier. În zăpadă rămân amintiri străvechi. Vei afla asta la timpul convenit, întrucât eu știu acum de unde vii...

Un lemn trosni în vatră și pe Keeton îl străbătu un fior, în ciuda focului și a hainei groase pe care o purta. Se uită țință la peretele dincolo de care grădina acoperită de zăpadă dădea spre câmpiile de unde venea spre el silueta aceea

amenințătoare. Deodată, simți nevoia urgentă de a isprăvi scrisoarea. Era un fel de panică. Îi strângea inima și stomacul ca într-o menghină, iar mâna care se întinse după stilou tremura. Ticăitul ceasului crescuse în intensitate, dar se împotrivea pornirii de a întoarce ochii spre el, pentru a urmări curgera timpului, atât de puțin timp, atât de puține minute...

Trebuia să termine scrisoarea. Cât mai repede. Se aplecă asupra paginii și începu să înghesuie cuvintele pe marginea îngustă:

Noi aducem nălucile la viață, Tallis, și nălucile stau grămadă la hotarul celor văzute. Sunt înțelepte în feluri care compun înțelepciunea pe care încă o împărtășim cu toții, dar am uitat-o. Totuși, pădurea suntem noi și noi suntem pădurea! Vei afla asta. Vei afla nume. Vei simți mirosul acelei ierni străvechi, cu mult mai aprigă decât ninsoarea asta slabă de Crăciun. Și atunci când o vei face, vei pași pe o cărare veche și însemnată. Eu am început să o străbat primul, până când m-au abandonat...

Continuă să scrie, întorcând paginile, umplând marginile, unindu-și gândurile către pruncul adormit cu vorbele poveștii, creând o legătură care va fi prețioasă pentru ea, cândva în viitor.

Când termină scrisoarea, folosi batista pentru a absorbi cerneala, apoi închise cartea. O înveli într-o hârtie maro groasă și o legă cu o bucată de sfoară.

Pe hârtia maro scrisese un mesaj simplu: *Pentru Tallis; pentru cea de-a cincea aniversare a ta. Din partea bunicului Owen.*

Își încheie haina și ieși iarăși în noaptea friguroasă și tăcută de iarnă. Rămase în fața ușii un moment, simțindu-se înfricoșat, tulburat. Silueta cu glugă străbătuse deja câmpiile și stătea lângă poarta grădinii, privind către casă. Keeton mai pregetă o clipă, după care porni împleticit spre ea.

Doar poarta îi despărțea. Keeton tremura pe sub paltonul gros, cu toate că trupul îi ardea. Capul femeii era acoperit în întregime de gluga lăsată în jos, iar el nu-și putea da seama care dintre cele trei era. Probabil că femeia îi citi gândul nerostit, pentru că ridică puțin fruntea, întorcându-se pentru a-l privi. Când făcu asta, Keeton își dădu seama că până atunci se uitase pe lângă el. O mască albă strălucea de sub gluga de lână.

— Tu ești, deci... șopti Keeton.

În zare, coborând panta dinspre movilele de pe Dealul Gorganelor, văzu încă două siluete cu glugă. De parcă și-ar fi dat seama că fuseseră văzute, acestea se opriră și pârură să se topească în albul care acoperea pământul.

— Tocmai începeam să înțeleg, spuse Keeton, aproape cu amărăciune. Începusem să înțeleg. Și acum mă abandonați...

În casă, copila se auzea plângând. Maska Albă se întoarce spre fereastra de la etaj, dar plânsetul se stinse la fel de repede ca mai înainte. Keeton se uită la femeia fantomatică și nu-și putu reține lacrimile care începură să-i înțepe ochii. Femeia se întoarse și lui Keeton i se păru că-i întrevede puțin fața prin găurile mici din dreptul ochilor.

— Ascultă-mă, rosti el încet. Vreau să te întreb ceva. Vezi tu, și-au pierdut deja un fiu. A fost doborât deasupra Belgiei. L-au pierdut și vor suferi ani la rând. Dacă le iei și fiica, acum... dacă o iei acum...

Se cutremură, își șterse ochii cu mâna și își umplu plămânii cu aer înghețat. Maska Albă îl privea fără să se clintească, fără a scoate un sunet.

— Dă-le câțiva ani. Te rog! Dacă nu mă vrei pe mine... măcar dă-le lor câțiva ani alături de copilă...

Maska Albă ridică încet un deget la buzele desenate cu cretă pe lemnul care-i acoperea fața. Keeton observă cât de

bătrân era degetul acela, cât de zbârcită era pielea de pe mână, cât de mică era mâna.

Apoi, femeia se întoarse și fugi de lângă el, cu mantia-ineagră fluturând, aruncând zăpada de sub picioare. La jumătatea distanței, pe câmp, se opri și se întoarse. Keeton îi auzi râsul ascuțit. De data asta, alergând, se îndrepta spre vest, către pădurea întunecată, Pădurea Ryhope. Pe Dealul Gorganelor, însoțitoarele ei fugeau și ele.

Keeton cunoștea bine ținutul. Își dădu seama că cele trei siluete se vor întâlni la marginea pajiștii Lespezilor Stretley, unde cinci lespezi ogham¹ marcau locul unor morminte străvechi.

Se simțea deopotrivă ușurat și intrigat, ușurat pentru că Masca Albă îi acceptase cererea; era sigur de asta. Nu aveau să vină după Tallis, nu aveau să o facă pentru mulți ani. Era sigur de asta.

Era totodată intrigat de Lespezile Stretley și de femeile-fantomă care se îndreptau într-acolo.

Copila va fi în siguranță...

Se uită în jur, cu vinovăție. În casă domnea tăcerea.

Copila va fi în siguranță câteva minute... doar câteva minute... va fi înapoi acasă cu mult înainte ca părinții lui Tallis să se întoarcă de la slujba de Crăciun.

Lespezile Stretley îl chemau. Își strânse haina mai bine, deschise poarta și începu să-și croiască drum prin stratul gros de zăpadă de pe câmp. Merse pe urmele Măștii Albe și în scurt timp alerga, curios să afle ce aveau ele de gând să facă pe pajiștea cu lespezi funerare...

¹ Ogham este cea mai veche formă de scriere din Irlanda, datând din jurul secolului al IV-lea d.H.

Movile

[CĂLĂUZA]

(i)

— Deci încă nu cunoști numele *secret* al acestui loc? Întrebă din nou domnul Williams.

— Nu, confirmă Tallis. Nu încă. Poate nu-l voi cunoaște niciodată. Numele secrete sunt foarte greu de aflat. Se află într-o parte a minții care e bine izolată de partea „gânditoare”.

— Chiar așa?

Ajunseseră la capătul Câmpului Desfundat, mergând încet în căldura toropitoare a verii, și Tallis se cățăra peste pârleaz. Domnul Williams, care era un bărbat în vârstă, cu o constituție foarte solidă, trecu peste structura subredă de lemn cu mare băgare de seamă. Când încăleacă pârleazul, se opri și zâmbi de parcă s-ar fi scuzat. *Scuze că te fac să aștepți.*

Tallis Keeton era înaltă pentru cei treisprezece ani ai ei, dar era foarte slăbuță. Uitându-se la bărbat, se simțea neputincioasă; era sigură că ar fi fost inutil să-i întindă mâna ca sprâjin. Așa că își îndesă mâinile în buzunarele rochiței de vară și lovi în pământ cu piciorul, smulgând iarba din rădăcină.

Când izbuti să treacă, domnul Williams zâmbi din nou, de data asta mulțumit. Își trecu mâna prin părul alb și des și își suflecă mânecile cămășii. Ducea sacoul pe braț. Porniră mai departe spre pâraiașul căruia Tallis îi spunea Apa Vulpii.

— Nu cunoști nici măcar numele *comun* al locului? reluă el discuția.

— Nici măcar pe acela, zise Tallis. Numele comune sunt dificile și ele. Trebuie să găsesc pe cineva care a fost acolo sau care a auzit de acel loc.

— Deci... dacă am înțeles bine... nu poți descrie această lume stranie pe care doar tu o vezi decât prin numele pe care *tu singură* i l-ai dat.

— Doar numele meu *particular*, aprobă Tallis.

— Vechiul Loc Interzis, murmură domnul Williams. Sună bine...

Era pe cale să mai spună ceva, dar se întrerupse, întrucât Tallis se răsucise către el, cu un deget la buze, cu ochii negri larg deschiși și îngrijorați.

— Acum ce-am mai făcut? întrebă el, atent la fiecare pas, mergând alături de copilă.

Vara era în toi. Deasupra balegilor de animal de pe câmpii roiau muștele. Animalele erau adunate la umbră, sub copacii de pe marginea câmpului. Totul era perfect nemișcat. Vocile omenești se auzeau slab în vreme ce bătrânul și fata mergeau și vorbeau.

— Ți-am spus ieri, nu poți rosti un nume particular decât de trei ori între răsărit și apus. Tu l-ai rostit deja de trei ori, acum. L-ai epuizat.

Domnul Williams făcu o figură tristă.

— Îmi pare nespus de rău...

Tallis suspină fără să-i mai răspundă.

— Treaba asta cu numele, insistă domnul Williams după o vreme.

Auzeau de acum susurul pârâului, apa care sălta peste pietrele pe care Tallis le pusese acolo ca să treacă pe celălalt mal.

— *Totul* are câte trei nume?

— Nu totul.

— Câmpul de-aici, de exemplu. Câte nume are?

— Doar două, răspunse Tallis. Are numele comun – Gorganele – și numele meu particular.

— Care este... ?

Tallis surâse larg, zgâindu-se în sus la tovarășul ei. Se opriă locului.

— Aceasta este Pajiștea Peșterii Vântoase, spuse Tallis. Domnul Williams se uită în jur, încruntat.

— Da. Ai spus ceva de locul ăsta ieri. Dar...

Ridică o mână la frunte și își umbri ochii ca să se poată uita atent de la stânga la dreapta. După o clipă, spuse pe un ton apăsător:

— Nu văd nicio peșteră.

Tallis râse și ridică brațele pentru a arăta chiar locul unde stătea domnul Williams.

— Stai chiar în ea!

Domnul Williams se uită în sus, se uită în jur, apoi duse mâna la ureche. Clătină din cap.

— Nu sunt convins.

— Ba ești! îl asigură Tallis cu tărie. Este o peșteră mare și intră în deal, numai că nici dealul nu se vede.

— Nu? întrebă domnul Williams în mijlocul pajiștii pâr-lite aflate, la rândul ei, în mijlocul fermei.

Tallis ridică din umeri misterios.

— Nu, mărturisi ea. Ei, mă rog, uneori.

Domnul Williams se uită la ea circumspect.

— Hmm, murmură el după un moment. Ei, să mergem. Vreau să-mi bag picioarele în apa aia rece.

Traversară Apa Vulpilor pe pietrele de râu, găsiră o porțiune de mal potrivită, cu iarbă, și își dădură jos încălțările și șosetele. Domnul Williams își sumeți pantalonii. Dădeau din picioare în apa rece. Stătură în liniște o vreme, uitându-se lung înapoi peste pășune, Pajiștea Peșterii Vântoase, către conturul negru din zare al casei unde locuia Tallis.

— Ai botezat toate câmpiile? întrebă domnul Williams într-un final.

— Nu toate. Numele unora dintre ele pur și simplu nu-mi vin. Probabil greșesc undeva, dar sunt prea tânără ca să rezolv problema.

— Chiar așa? murmură domnul Williams zâmbind.

Ignorând comentariul (deși îi sesizase tonul șugubăț), Tallis spuse:

— Încerc să ajung singură la Pădurea Ryhope, dar nu reușesc să trec de ultima câmpie. Probabil e foarte bine apărată...

— Câmpia?

— Pădurea. Este pe moșia Ryhope. E o pădure foarte bătrână. A supraviețuit mii de ani, din ce mi-a spus Gaunt...

— Grădinarul vostru.

— Da. El spune că e *primitivă*. Zice că toată lumea știe despre pădure, dar că nimeni nu vorbește niciodată despre ea. Oamenii sunt speriați de locul ăla.

— Dar tu nu ești.

Tallis clătină din cap.

— Numai că nu pot traversa ultima câmpie. Încerc să găsesc o altă cale de a ajunge acolo, dar e dificil.

Se uită în sus la bătrân, care privea apa, pierdut în gânduri.

— Crezi că pădurile pot fi conștiente de oameni și-i pot ține la depărtare?

Bătrânul se strâmbă.

— Ciudat gând, spuse el. De ce nu-i folosești numele secret? adăugă. Îi cunoști numele secret?

Tallis ridică din umeri.

— Nu. Doar numele ei comune, și are sute de nume, unele vechi de mii de ani. Pădurea Shadox, Pădurea Ryhope, Pădurea Sură, Pădurea Călărețului, Bolta de Copaci, Crângul din Vâlceaua Adâncă, Pădurea Strigătelor, Copacii Iadului, Graymes... lista e nesfârșită. Gaunt le știe pe toate.